

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobkyně: **N. T. D.**, narozena ..., státní příslušnost V., bytem R., E., J. F. 52, v řízení zastoupené Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8 proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie** se sídlem Praha 3, Olšanská 2 o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.12.2009, čj: CPR-12564/ČJ-2009-9CPR-V243

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 28.12.2009, čj: CPR-12564/ČJ-2009-9CPR-V243 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 7.760,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Jiřího Hladíka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se domáhá podanou žalobou u Městského soudu v Praze přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28.12.2009, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ostrava, Inspektorát cizinecké policie Žulová ze dne 25.6.2009, čj: CPOV-7786/ČJ-2009-074067, kterým bylo žalobkyni dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, uloženo správní vyhoštění s tím, že doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na jeden

rok, přičemž tato je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí a doba k vycestování byla určena na 30 dní ode dne právní moci rozhodnutí a rovněž nebyla shledána překážka k vycestování žalobkyně ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně je přesvědčena o tom, že rozhodnutím žalovaného byla dotčena na svých právech. Vytýká žalovanému, že nebyla řádně zkoumána přiměřenost jejího vydání do soukromého a rodinného života cizinky, jak má na mysli ustanovení § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců. Správní orgány zkoumaly přiměřenost rozhodnutí jen ve vztahu k době trvání platnosti rozhodnutí, resp. doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území ČR. Vytýká žalovanému, že vychází z nesprávného přístupu nutnosti bezpodmínečného uložení správního vyhoštění osobě formálně splňující některou ze skutkových podstat ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců, což prakticky vede ke znemožnění řádné aplikace zásady přiměřenosti obsažené v ustanovení § 119a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Vytýká žalovanému, že přihlížel při užití zásady přiměřenosti k otázkám týkajícím se rodinného života cizince, ale že pominul druhou složku této zásady – otázku narušení soukromé sféry žalobkyně. Narušením soukromého života cizince je v podstatě jakýkoliv zásah do jeho soukromé sféry a tím rozhodnutí o správním vyhoštění nepochybně je, a to v každém případě. Pokud by tak správní orgán učinil, zjistil by, že uložení správního vyhoštění je zřejmě nepřiměřené dané věci. Žalobkyně se měla dopustit přestupku na úseku zaměstnanosti, kdy vykonávala činnost v rámci dohody konané mimo pracovní poměr (tedy nikoli v režimu řádného pracovního poměru) a za toto byla postižena příkazem v přestupkovém řízení a sankcionována částkou 1.000,-Kč. Závažnost porušení zákona ze strany žalobkyně je minimální s ohledem na výši uložené pokuty a rovněž sama pokuta za přestupek dostatečným způsobem chrání zájem státu na potírání drobných porušení zákona na úseku zaměstnanosti a další souběžný postih, resp. opatření, jímž by bylo nutno zájem společnosti v takovém případě chránit formou deportace žalobkyně z území státu, se jeví jako nadbytečný. Uložení správního vyhoštění považuje za nepřiměřené, tedy nepřípustné s odkazem na ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně dále namítá vady výrokové části rozhodnutí, neboť nelze individuálním právním aktem spojovat dobu platnosti rozhodnutí s dobou jeho vykonatelnosti, pokud toto výslovně neumožňuje normativní právní akt – zákon sám. Doba vykonatelnosti rozhodnutí je dána zákonem § 74 odst. 1 správního řádu, přičemž doba platnosti rozhodnutí je dle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nepřerušitelná, kdy rozhodnutí správní úřad může stanovit jen dobu jejího trvání. V opačném případě vzniká nezákonný stav, kdy je cizinec zařazován do tzv. evidence nežádoucích osob na základě pravomocného rozhodnutí, které nemusí být za určitých podmínek vykonatelné, zákaz vstupu na území ČR je realizován ode dne právní moci rozhodnutí, pokud účastník v daný okamžik vycestuje a doba platnosti rozhodnutí neběží. Rozhodnutí je tak fakticky platné po dobu delší než 1 rok. Na druhou stranu byl vyloučen odkladný účinek odvolání a doba platnosti rozhodnutí tak běží ode dne doručení rozhodnutí. Z rozhodnutí tedy není zřejmé, po jakou dobu platí zákaz pobytu cizince na území státu.

Další vadu žalobkyně shledává ve výroku, kterým se stanovuje doba pro vycestování z území, která počíná běžet ode dne „právní moci rozhodnutí“. V tomto případě rozhodnutí nepočítá s možností soudního přezkumu správního rozhodnutí, který se připouští právě až po nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí je napadeno správní žalobou a danou lhůtu tedy nelze splnit.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění byla skutečnost, že žalobkyně byla na území ČR zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoli toto povolení je podmínkou výkonu zaměstnání. Při rozhodování o správním vyhoštění vycházel správní orgán prvního stupně i žalovaný z příkazu Úřadu práce v Šumperku ze dne 4.6.2009, čj: SUA-32/2009-prik/8, dle kterého žalobkyně vykonávala v provozovně Herna Bonanza v Šumperku nelegální práci dle § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 1.000,-Kč. Pproti tomuto příkazu nepodala žalobkyně odpor a příkaz nabyt právní moci dne 20.6.2009. K námitce, že není možno vztahovat dobu platnosti rozhodnutí na vykonatelnost tohoto rozhodnutí uvedl žalovaný, že součinností od 24.11.2005 došlo zákonem č. 428/2005 Sb. ke změně zákona o pobytu cizinců. Podle předchozí právní úpravy doba, po kterou byl cizinci omezen vstup na území, počínala běžet okamžikem vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, tj. ještě za jeho pobytu na území. Docházelo tak k neodůvodněnému zkracování doby takového omezení ještě před jeho realizací. Právní předpis dobu platnosti nedefinuje jako „doba správního vyhoštění“, ale ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců hovoří o „době, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území“. Ustanovení je nutno vyložit tak, že pokud rozhodnutí o správním vyhoštění nebude vykonatelné, nemůže také plynout doba v něm stanovená se všemi jejími důsledky. Ve smyslu ustanovení § 118 odst. 1 není rozhodnutím o správním vyhoštění stanovena „obecná“ doba rozhodnutí o správním vyhoštění, na kterou bylo vydáno, ale doba, po kterou nelze umožnit vstup na území, je žalovaný orgán toho názoru, že např. v průběhu řízení o žádosti cizince o mezinárodní ochranu tato doba plynout nemůže.

Dále žalovaný uvedl, že byla zkoumána přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a nebyly zjištěny takové soukromé a rodinné vazby k území ČR, které by mohly být rozhodnutím o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženy. Správní orgány vždy posuzují proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou soukromého a rodinného života cizince. Žalobkyně je osobou, která porušila zákony ČR a po zhodnocení všech zjištěných skutečností žalovaný správní orgán konstatoval, že v případě žalobkyně převážil veřejný zájem na jejím vyhoštění nad ochranou tvrzeného soukromého a rodinného života a že v tomto případě nehledal podmínky požadované v ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání a vzhledem k tomu, že žalobkyně s tímto postupem souhlasila a žalovaný se ve stanovené lhůtě na výzvu soudu nevyjádřil, rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního v platném znění (dále jen s.ř.s.) bez nařízení jednání.

Ze správního spisu, který soudu předložil žalovaný správní úřad, soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 16.6.2009 Policie ČR, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ostrava, Inspektorát cizinecké policie Žulová zahájila se žalobkyní správní řízení ve věci správního vyhoštění, a to na základě protokolu o výsledku kontroly Úřadu práce Šumperk ze dne 2.6.2009 v provozovně Herna Bonanza, kde je konstatováno, že N. T. D. se dopustila výkonu nelegální práce dle ustanovení § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti.

Ve spise se dále nachází sdělení Úřadu práce v Šumperku a protokol o výsledku kontroly Úřadu práce v Šumperku ze dne 2.6.2009, ze kterých vyplývá, že na pracovišti Herna Bonanza v Šumperku byla při výkonu práce – obsluha v baru – zastižena žalobkyně dne 28.5.2009 s tím, že bylo zjištěno, že kontrolovaná osoba podniká na základě vydaných živnostenských listů na předmět podnikání : velkoobchod a maloobchod a hostinská činnost. Cizinka poté, co byla požádána o předložení dokladů sdělila, že pracuje asi jeden měsíc, předložila cestovní pas a živnostenské oprávnění na předmět podnikání velkoobchod a maloobchod. Povolení k zaměstnání nepředložila. Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 29.5.2009 na Úřadu práce pak cizinka uvedla, že nepravdělně pracovala na základě ústně uzavřené dohody o provedení práce od dubna 2009. Od 20.5.2009 pracuje na základě písemně uzavřené dohody o provedení práce mezi T. N. A., zaměstnavatel T. D. N. (zaměstnanec). Tuto dohodu předložila. Následně bylo zjištěno, že cizince nebylo vydáno povolení k zaměstnání ani není držitelem zelené karty. Ze spisu dále vyplývá, že s cizinkou bylo vedeno příkazní řízení o uložení pokuty za přestupek spočívající ve výkonu nelegální práce a příkazem čj: SUA-32/2009-pri/8 ze dne 4.6.2009 byla cizince uložena pokuta za výkon nelegální práce. Tento příkaz nabyt právní moci dne 20.6.2009.

Do protokolu u policie cizinka dne 23.6.2009 uvedla, že do ČR přicestovala v dubnu roku 2008 za účelem podnikání, po příjezdu bydlela v Teplicích, kde také podnikala. Od května 2009 se přestěhovala k příbuznému do Šumperku, kde měla v úmyslu podnikat. Uvedla, že je srozuměna s tím, že Úřadem práce v Šumperku bylo vydáno rozhodnutí ve věci nelegální práce, které si převzala osobně a neodvolala se proti němu. Na území České republiky nemá žádné závazky ani pohledávky, které by jí bránily ve vycestování. Ke svým rodinným vazbám uvedla, že na území České republiky bydlí dlouhodobě její strýc, který jí pomáhá při pobytu v ČR. V zemi původu ve Vietnamu žijí její rodiče a sourozenci. Dále uvedla, že nemá žádné důvody, které by jí bránily v návratu do domovského státu. Uvedla, že na cestu do České republiky si půjčila velkou sumu peněz, kterou nebude schopna prací ve Vietnamu nikdy splatit a návratem se dostane do složité životní situace. Uvedla, že je zcela zdráva a že si uvědomuje, že se dopustila porušení zákona platného v ČR s tím, že nyní má již platné živnostenské oprávnění. Ve spise se dále nachází závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince s tím, že vycestování žalobkyně je možné.

Dne 25.6.2009 bylo vydáno Policií ČR, Službou cizinecké policie, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ostrava, Inspektorát cizinecké policie Žulová rozhodnutí o uložení správního vyhoštění z území České republiky s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území stanovenou na jeden rok s tím, že tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Současně byla stanovena doba k vycestování z území republiky do 30 dnů, ode dne, kdy rozhodnutí nabylo právní moci. V odůvodnění bylo uvedeno, že cizinka pobývá na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu, že při kontrole dle zákona o zaměstnanosti byla zastižena při výkonu práce „barmanka“. Správní orgán posoudil, že důsledek rozhodnutí o vyhoštění, je přiměřený z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života účastnice řízení, neboť tato v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení uvedla, že na území ČR bydlí pouze její strýc a rodiče a sourozenci bydlí ve Vietnamu. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, byla stanovena u spodní hranice sazby stanovené zákonem, kdy byla zohledněna skutečnost, že se cizinka zdržovala v České republice oprávněně na základě povolení k dlouhodobému pobytu a při řízení spolupracovala se správním orgánem. Skutečnost, že cizinka nemá prostředky k vycestování zhodnotil správní orgán jako námitku, která nemá vliv na vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, ale zohlednil ji při stanovení lhůty k vycestování po nabytí právní moci rozhodnutí. K možnému

vzniku složité životní situace cizinky uvedl správní orgán, že si cizinka měla být vědoma možnosti případné aplikace opatření ze strany orgánu ČR se všemi následky, které účastnice vlivem opatření ponese, neboť správní řízení ve věci vydání rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vyvoláno porušením právní normy ze strany účastnice řízení.

Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém uvedla, že pomáhala svým známým za barem a že tato práce byla pouze výpomocí známým. Po nějaké době se známý zeptal, zda by nechtěla u nich pracovat napořád. Byla ujišťována, že u nich pracovat může, i když má v ČR povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, neboť stačí, když už má jednou pobyt povolen, že je to jen formalita. Do ČR byla vyslána rodiči, za cestu rodiče zaplatili cca 150.000,-Kč, aby sehnali přes agentury práci v zahraničí. Za porušení zákona byla již potrestána od úřadu práce, který s ní vedl příkazní řízení o uložení pokuty za přestupek a je přesvědčena proto, že přiměřenost rozhodnutí nebyla správně posouzena dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a původní rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Žalovaný nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že správní orgány se zabývaly přiměřeností dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a neshledaly takové soukromé a rodinné vazby k území ČR, které by mohly být rozhodnutím o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženy ve smyslu tohoto ustanovení. Na tomto závěru nic nemění ani to, že na území ČR žije strýc účastnice řízení, když rodiče a sourozenci žalobkyně žijí ve Vietnamu. Žalovaný pak shledal dobu, po kterou nelze účastnici řízení umožnit vstup na území v délce jednoho roku jako adekvátní s ohledem na závažnost jejího protiprávního jednání. Znovu se zabýval mírou porušení předpisu ze strany žalobkyně a posouzením konáním žalobkyně jako nelegální práce. Žalovaný pak konstatoval, že nebyla porušena práva žalobkyně dle článku 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, neboť jí byl řádně ustanoven opatrovník. Ani postup při provedení protokolu o provedení důkazu listinou ze dne 23.6.2009 žalovaný neshledal v rozporu se zákonem. Závěrem konstatoval, že skutkový stav byl orgánem prvního stupně spolehlivě zjištěn i doložen a náležitě popsán v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Proto odvolání zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a věc posoudil takto:

Podle ustanovení § 118 odstavce 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (zákon o pobytu) ve znění platném do 31.12.2011, se správním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.

Podle odstavce 2 téhož právního ustanovení se pro účely správního vyhoštění za přechodný pobyt na území považuje i neoprávněné zdržování se cizince na území nebo zdržování se cizince v tranzitním prostoru mezinárodního letiště anebo pobyt na vízum udělené podle zvláštního zákona nebo pobyt do právní moci rozhodnutí ministerstva o udělení oprávnění k pobytu za účelem poskytnutí dočasné ochrany na území nebo soudu o žalobě ve věci dočasné ochrany. Nebude-li v takovém případě rozhodnuto o správním vyhoštění,

protože důsledkem tohoto rozhodnutí by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, policie cizinci udělí výjezdní příkaz. Cizinec je povinen vycestovat z území v době stanovené výjezdním příkazem.

Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Podle § 119a odst. 2 rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Soud shledal důvodnou námitku, ve které žalobkyně namítá, že individuálním právním aktem nelze spojit dobu platnosti rozhodnutí s dobou jeho vykonatelnosti, pokud toto výslovně neumožňuje normativní právní akt – zákon sám.

Správní úřad prvního stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že „doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území se stanoví na jeden rok a tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí“. V odůvodnění rozhodnutí k řešení otázky běhu této lhůty pouze uvedl, že doba, po kterou nelze umožnit vstup cizince na území České republiky neběží, je-li rozhodnutí nevykonatelné z důvodů uvedených v § 119 nebo § 119a zákona č. 326/1999 Sb., § 179 zákona č. 326/1999 Sb. a § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí touto otázkou nezabýval, ve vyjádření k podané žalobě pak poukázal na novelu zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 428/2005 Sb. a ztotožnil se se závěrem provostupňového orgánu, že tato lhůty neběží, je-li rozhodnutí nevykonatelné např. v průběhu žádosti cizince o mezinárodní ochranu..

Soud konstatuje, že rozhodnutí o správním vyhoštění obsahuje několik výroků – zejména je rozhodnuto o tom, že se správní vyhoštění ukládá, je stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území a povinnost vycestovat v určité lhůtě. Pokud jde o otázku vykonatelnosti, poukazuje soud na to, že vykonatelnost se vztahuje dle právní úpravy provedené zákonem o pobytu cizinců pouze k povinnosti vycestovat. Zákon o pobytu cizinců v § 118 odst. 1 věta druhá ukládá policii, aby v rozhodnutí stanovila dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Z žádného zákonného ustanovení ale nevyplývá oprávnění stanovit, že se běh doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území odvíjí od vykonatelného rozhodnutí. Toto oprávnění by muselo být výslovně v zákoně uvedeno tak, že by zákon vázal běh doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, na vykonatelnost rozhodnutí. Takto ale úprava provedena není.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudku ze dne 25.1.2012, č.j. 1As 150/2011 – 68 (dostupný na www.nssoud.cz) z díky § 118 odst. 1, věty druhé, zákona o pobytu cizinců vyplývá, že je-li policie ze zákona povinna v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovit dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, je současně oprávněna stanovit si na základě vlastního uvážení také počátek, resp. konec této doby (argument *a maiori ad minus*), a to za předpokladu, že budou při formulování této doby ve výroku rozhodnutí respektovány požadavky a nároky kladené zákonem na výrok správního rozhodnutí. Lze tak konstatovat, že ustanovení § 118 odst. 1 zákona, ve znění účinném od 24.

11. 2005, svěřuje správnímu orgánu pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, a to například tak, že se tato doba počítá ode dne uplynutí lhůty pro vycestování z území. (obdobně srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010 - 83)

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v citovaném rozhodnutí také zaujal stanovisko, že nevyužil-li správní orgán této své pravomoci a v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovil pouze celkovou dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, aniž by jakkoli vymezil její počátek, počítá se tato doba ode dne právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. V takovém případě neměla podle právní úpravy účinné od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011 na počítání této doby žádný vliv ani skutečnost, že došlo, ať již z jakéhokoli důvodu, k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

Pro úplnost soud konstatuje i závěr rozšířeného senátu, že doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné, se do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území ČR, nezapočítává až podle § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 1. 1. 2012.

Vzhledem k tomu, že se na projednávanou věc vztahuje právní úprava platná a účinná v období od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011, dospěl soud v souladu s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu k závěru, že na počítání doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, neměla žádný vliv ani skutečnost, že došlo, ať již z jakéhokoli důvodu, k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud tedy správní orgány rozhodly o tom, že doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, je tento závěr nesprávný, nemá oporu v zákonné úpravě a námitka žalobce je tedy důvodná. Bez výslovné právní úpravy totiž v tomto možné k tíži vyhošťovaného cizince dovozovat, že by počátek doby zákazu vstupu vyhošťovaného cizince na území měl být ve všech případech odvozován až od okamžiku, kdy se rozhodnutí o vyhoštění cizince stalo vykonatelným, a že by se do této doby nezapočítávalo období, kdy byla odložena vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalobkyně dále napadá tu část ve výroku, kterým se stanovuje doba pro vycestování z území, která počíná běžet ode dne „právní moci rozhodnutí“. Dle žalobkyně rozhodnutí nepočítá s možností soudního přezkumu správního rozhodnutí, který se připouští právě až po nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí je napadeno správní žalobou a danou lhůtu tedy nelze splnit.

Tuto námitku ale soud důvodnou neshledal, neboť § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců výslovně stanoví, že žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince má odkladný účinek na vykonatelnost rozhodnutí. Podáním žaloby se tedy odkládá vykonatelnost, tedy vynutitelnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákon o pobytu cizinců tedy s možností soudního přezkumu počítá a výslovně ji upravuje.

Důvodné soud neshledal ani námitku žalobkyně, ve které vytýká, že nebyla řádně zkoumána přiměřenost jejího vydání do soukromého a rodinného života cizinky, jak má na mysli ustanovení § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, neboť správní orgány zkoumaly přiměřenost rozhodnutí jen ve vztahu k době trvání platnosti rozhodnutí, resp. doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území ČR.

Touto otázkou se zabýval i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 23.5.2012, č.j. 1 As 38/2012 – 38 uvedl, že v souladu se zákonem o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění, a to v případě, že jsou naplněny podmínky dané v některém z ustanovení (nebo současně ve vícero ustanoveních) § 119 tohoto zákona. Současně musí správní orgán zvážit, zda nejsou dány některé z okolností uvedených zejména v § 119a zákona o pobytu cizinců, pro které by nebylo možno rozhodnutí o správním vyhoštění vydat. Zohlednění dalších okolností případu se pak posouvá do fáze rozhodování o délce doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. Poukázal na to, že tento přístup potvrdil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010 – 67, když uvedl, že „[v] případě stěžovatele může mít skutečnost, zda se dopustil ilegální závislé práce nebo ilegální nezávislé výdělečné činnosti, a za jakých okolností se tak stalo, zejména zda a případně v jaké míře si byl vědom nelegálnosti svého jednání, jaký byl jeho rozsah a nežádoucí následky a z jakých důvodů takto protizákonně jednal, vliv na to, na jak dlouhou dobu mu nebude umožněn vstup na území České republiky“.

Pokud tedy správní orgán shledal, že byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 (cizinec je zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání) a neshledal okolnosti, pro které by nebylo možno rozhodnutí vydat, postupoval správně, pokud za této situace přistoupil k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.

S tím souvisí i další námitka žalobkyně, ve které vytýká žalovanému, že přihlížel při užití zásady přiměřenosti k otázkám týkajícím se rodinného života cizince, ale že pominul druhou složku této zásady – otázku narušení soukromé sféry žalobkyně. narušením soukromého života cizince je v podstatě jakýkoliv zásah do jeho soukromé sféry a tím rozhodnutí o správním vyhoštění nepochybně je, a to v každém případě.

S tímto závěrem žalobkyně soud nemůže souhlasit, neboť při takovém výkladu by v podstatě nebylo možno vyhoštění žalobkyni uložit nikdy. Soud považuje za nutné konstatovat, že rozhodnutí o správním vyhoštění cizince je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je při vydání takového rozhodnutí tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20.2.2007, č.j. 10 Ca 330/2006 - 89, dostupný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod [Sb. NSS 1230/2007](#)). V daném případě ale žalobkyně nemá na území vytvořeny žádné rodinné vazby, jak sama sdělila v průběhu správního řízení, a případný zásah do soukromého života nemůže převážet nad tak zásadním porušením veřejného pořádku, kterého se žalobkyně dopustila. Při zvážení všech uvedených skutečností proto soud dospěl k jednoznačnému závěru, že přezkoumávané rozhodnutí o vyhoštění neznamena nepřiměřený zásah do práva na soukromý a rodinný život žalobkyně. Z rozhodnutí navíc vyplývá, že žalovaný případný zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně náležitě posuzoval.

Žalobkyně pak také upozorňuje, že se měla dopustit přestupku na úseku zaměstnanosti a že za toto byla postižena příkazem v přestupkovém řízení a sankcionována částkou 1.000,- Kč. Závažnost porušení zákona ze strany žalobkyně je minimální s ohledem na výši uložené pokuty a rovněž sama pokuta za přestupek dostatečným způsobem chrání zájem státu na potírání drobných porušení zákona na úseku zaměstnanosti a další souběžný postih, resp. opatření, jímž by bylo nutno zájem společnosti v takovém případě chránit formou deportace žalobkyně z území státu, se jeví jako nadbytečný.

Městský soud ani tuto námitku neshledal s důvodnou, když při jejím vypořádání vyšel ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 38/2012 – 38, ve kterém k této otázce uvedl, že k rozhodování o přestupku podle zákona o zaměstnanosti nejsou příslušné stejné orgány jako ty, které rozhodují o správním vyhoštění (tedy policie). Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2009, č. j. 9 As 32/2008 – 57, „řízení o uložení správního opatření a přestupkové řízení jsou samostatná a na sobě nezávislá řízení, což plyne i z rozdílné povahy opatření ukládaných správními orgány v těchto řízeních. (...) Předmět řízení o přestupku nelze ztotožňovat s řízením o správním vyhoštění vedeným v režimu zákona o pobytu cizinců. Ačkoli v obou věcech může dojít k posuzování shodných skutkových okolností, posuzované právní otázky jsou odlišné“. Argumentace žalobkyně, že postačí, pokud byla potrestána v přestupkovém řízení, je tedy nepřipadná.

Městský soud v Praze tedy shledal žalobu z části důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen. s.ř.s.). Správní orgány jsou právním názorem, vysloveným městským soudem v dalším řízení vázány (ustanovení § 78 odst.5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 60 odst.1 s.ř.s. Žalobkyně byla ve věci samé úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 2.000,-Kč a náklady právního zastoupení žalobce, které tvoří odměna Mgr.Jiřího Hladíka, advokáta, za dva úkony právní služby po 2.100,- Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby) podle ustanovení § 7, § 9 a § 11 odst.1 vyhlášky č.177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dvakrát režijní paušál po 300,-Kč za náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst.3 advokátního tarifu. Dále byla jako součást odměny zástupce žalobce přiznána 20% daň z přidané hodnoty z celkové odměny za právní zastoupení v částce 960,- Kč podle vyhlášky č. 110/2004 Sb. a zákona č. 237/2004 Sb., neboť právní zástupce žalobce je dle předloženého osvědčení plátcem DPH. Celková výše přiznaných nákladů řízení činí 7.760,-Kč, jejichž povinnost k náhradě soud přiznal proti žalovanému k rukám právního zástupce žalobkyně v třicetidenní lhůtě k plnění.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. ledna 2013

JUDr. Hana Veberová, v.r.
předsedkyně senátu